

Sygn. akt I C 453/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: asystent Magdalena Przesmycka - Supady

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę :

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę:

- 9.500 złotych (dziewięć tysięcy pięćset) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 5 września 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty

- 2.057 złotych (dwa tysiące pięćdziesiąt siedem) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od kwoty 600 złotych (sześćset) od dnia 5 września 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 17 listopada 2017 roku do dnia zapłaty od kwoty 1.457 złotych (tysiąc czterysta pięćdziesiąt siedem);

- 4.725 złotych (cztery tysiące siedemset dwadzieścia pięć) tytułem zwrotu kosztów procesu ;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 1.532 złote (tysiąc pięćset trzydzieści dwa) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;

4. nakazuje ściągnąć od powódki z roszczenia zasądzonego w punkcie 1 na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 80,24 (osiemdziesiąt 24/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

Sygn. akt I C 453/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 sierpnia 2016 roku S. B. reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 9.500 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od 5 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, kwoty 600 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od 5 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od

dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Nadto wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 29 czerwca 2015 roku w Ł. miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania szyjki i guzka większego kości ramiennej, urazu kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego oraz rozległych otarć naskórka. Po wypadku powódka przez ponad pół roku przebywała na zwolnieniu lekarskim. Jak wskazano w uzasadnieniu, przedmiotowy wypadek wpłynął negatywnie na wszystkie sfery życia Powódki. Aż po dziś dzień powódka nie odzyskała sprawności i zdolności do samodzielnego funkcjonowania i nadal musi kontynuować leczenie. Wywołuje to narastające uczucie frustracji, bezsilności i bezradności. Ponadto powódka w związku z wypadkiem zmuszona była ponosić koszty leczenia, tj. koszty leków, dojazdów do placówek medycznych i koszty opieki osób trzecich. W pozwie zastrzeżono, że wskazane wyżej kwoty stanowią tylko częściowe naprawienie szkody i zastrzeżono prawo powódki do rozszerzenia powództwa o dalsze zadośćuczynienie, odszkodowanie lub rentę.

/pozew k. 2-5/

Postanowieniem z dnia 16 września 2016 roku referendarz sądowy w I Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych w całości.

/postanowienie k. 63/

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma strona pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności. Na wstępie wskazano, że wypłacona przez ubezpieczyciela kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. Na uzasadnienie swoich twierdzeń strona pozwana przytoczyła argumentację opartą na kanwie orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Zakwestionowano również termin, od którego powódka żąda odsetek oraz dochodzone odszkodowanie, które zdaniem strony powodowej, zostało już wypłacone. Zakwestionowano także sposób obliczenia stawki za opiekę.

/odpowieź na pozew k. 68-71/

W piśmie procesowym z dnia 25 października 2017 roku pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo w zakresie żądanego odszkodowania za koszty opieki osób trzecich i leczenia do kwoty 2.696 zł i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda łącznej kwoty 12.196 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 września 2015 r. do dnia zapłaty. Z treści pisma wynika, że rozszerzenie powództwa podyktowane jest treścią opinii biegłego.

Odpis powyższego pisma został doręczony pełnomocnikowi strony pozwanej w dniu 16 listopada 2017 roku.

/pismo procesowe z dnia 25 października 2017 roku k. 139-140, elektroniczne potwierdzenie odbioru k. 142/

W piśmie procesowym z dnia 1 grudnia 2017 roku pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości, w tym w zakresie rozszerzonym.

/pismo procesowe z dnia 1 grudnia 2017 roku k. 143-144/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 czerwca 2015 roku w Ł. na ulicy (...) przy posesji nr (...) kierujący samochodem marki P. o nr. rejestracyjnym (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas manewru wyprzedzania w wyniku czego doprowadził do zderzenia

z motorowerem kierowanym przez J. G.. Pasażerką motoroweru była powódka. W momencie wypadku kierujący pojazdem marki P. o nr. rejestracyjnym (...) posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce łącznie kwotę 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowanie w kwocie 639 złotych z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich.

/bezsporne/

Z miejsca wypadku Powódkę przewieziono karetką pogotowia do Szpitala im. WAM w Ł.. Na skutek przedmiotowego wypadku Powódka doznała obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania szyjki i guzka większego kości ramiennej bez przemieszczenia, urazu kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego oraz rozległych otarć naskórka w okolicy stawu łokciowego. Złamanie zaopatrzone opatrunkiem gipsowym dessaulta. Podczas wizyty w izbie przyjęć zalecono powódce wizytę w (...) za 3 dni, a także, w razie dolegliwości bólowych doraźnie Rp. Ketonal forte 100 mg 1 tabletkę dziennie. Po upływie prawie 1,5 miesiąca gips zamieniono na ortezę Dessaulta i zalecono rehabilitację ambulatoryjną. Powódka przez ponad pół roku przebywała na zwolnieniu lekarskim. W związku ze stwierdzeniem zaburzeń korzeni rdzeniowych i splotów nerwowych Powódkę skierowano na leczenie w poradni neurologicznej.

/dokumentacja medyczna k. 19 - 59/

Przed wypadkiem powódka była osobą zdrową, nie leczyła się neurologicznie, natomiast leczyła się ortopedycznie na prawe kolano, w wypadku ucierpiało natomiast lewe kolano. Powódka nadal odczuwa następstwa zdarzenia, nadal ma ograniczenia ruchomości ręki, bóle przy zmianie pogody, w czasie snu odczuwa drętwienie ręki. Na kolanie zostało znamię po wypadku. W obecnym stanie fizycznym powódka nadal nie może wykonywać prac domowych, które wymagają większego nakładu siły, takich jak m.in. zmiana pościeli, układanie rzeczy na górnych półkach, czy dźwiganie ciężkich przedmiotów. Powódka po wypadku odczuwała stany depresyjne. Powódka przeszła długotrwałą i wymagającą dużego poświęcenia rehabilitację, która została uznana przez lekarzy za zakończoną. Powódka nadal jednak odczuwa skutki wypadku i od czasu do czasu korzysta z usług rehabilitacyjnych. Na skutek wypadku u powódki nasiliły się bóle kręgosłupa.

/Zeznania powódki protokół elektroniczny wraz ze skróconym 00:02:08-00:19:19 k. 86-90 w związku z k. 149, zeznania świadka J. G. protokół elektroniczny 00:22:00 – 00:27:41 k. 86-90/

W wyniku wypadku powódka była zmuszona zaniechać wykonywania obowiązków domowych przez okres unieruchomienia ciała gipsem. Obowiązki te przejął jej partner życiowy – J. G., który także opiekował się powódką w tym czasie. Przez okres 6 miesięcy wykonywał szereg czynności takich jak pomoc w toalecie powódki, przygotowywanie posiłków, pomoc w ubieraniu powódki oraz robienie zakupów. Pomimo zdjęcia gipsu, a także mimo rehabilitacji poprzez nałożenie ortozy powódka nadal odczuwała dyskomfort, uniemożliwiający poruszenia się i wykonywanie czynności życia codziennego. W sumie przez okres 2 miesięcy powódka musiała korzystać z pomocy J. G. we wszystkich czynnościach życia codziennego, a w okresie 6 miesięcy powódka nadal wymagała pomocy w pewnym zakresie, z uwagi na ograniczoną ruchomość lewej ręki.

/ Zeznania powódki protokół elektroniczny wraz ze skróconym 00:02:08-00:19:19 k. 86-90 w związku z k. 149, zeznania świadka J. G. protokół elektroniczny 00:22:00 – 00:27:41 protokół elektroniczny wraz ze skróconym 00:02:08-00:19:19 k. 86-90/

Powódka przez okres 6 miesięcy przebywała na zwolnieniu lekarskim wypisanym przez ortopedę z powodu urazu barku. Przez następne pół roku powódka przebywała na świadczeniu rehabilitacyjnym z powodu urazu barku. W oparciu o obowiązujące przepisy ustalono, że stan powódki uprawnia do stwierdzenia, że jest ona niezdolna do pracy, natomiast od dnia 31 stycznia 2018 r. niezdolna do pracy częściowo. Powódka w wyniku wypadku z dnia 29 czerwca 2015 r. nie doznała obrażeń i uszkodzeń w zakresie układu nerwowego i w związku z tym nie doznała uszczerbku na zdrowiu w zakresie układu nerwowego. Stan neurologiczny powódki jest dobry. Dolegliwości w zakresie odcinka L-S kręgosłupa o typie rwy kulszowej kilka tygodni po wypadku trwające wg słów powódki 2 miesiące wynikały z istniejących u powódki w chwili wypadku zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych z

charakterystycznym przebiegiem i symptomatologią również po wypadku. Należy jednak traktować je jako chorobę samoistną i przypadkową koincydencję zdarzeń z wypadkiem. Powódka z przyczyn neurologicznych nie wymagała pomocy osób trzecich. Powódka bezpośrednio po wypadku wstała i nie odczuwała żadnych dolegliwości, w szpitalu nie była nawet w tym kierunku diagnozowana. Okres wystąpienia objawów neurologicznych po 2 tygodniach należy uznać za zbyt późną, aby stwierdzić bezpośredni związek przyczynowo skutkowy z urazem powstałym podczas przedmiotowego wypadku.

/opinia biegłego z zakresu neurologii k. 98-99, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 100, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu neurologii k. 111, 111 verte/

Z punktu widzenia ortopedycznego, przedmiotowy wypadek z dnia 29 czerwca 2015 r. spowodował u powódki trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 7%, według punktu 104 dla rozporządzenia 1a wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Rozmiar cierpień fizycznych jest osobistym odczuciem, jednak w przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że z dużą dozą prawdopodobieństwa przyjąć można, że w przedmiotowej sprawie, bezpośrednio po zdarzeniu były one stopnia średniego, następnie zmniejszały się. Skutki wypadku powodowały utrudnienia w życiu codziennym powódki co skutkowało koniecznością pomocy osób trzecich w wymiarze 3 godzin dziennie przez okres 8 tygodni, od wypadku (okres unieruchomienia) oraz w wymiarze 1 godziny dziennie przez okres następujących 4 tygodni. Skutki wypadku powodowały konieczność stosowania leków przeciwbólowych, których koszt kształtuje się w granicach 10-20 złotych miesięcznie (co daje kwotę 540 złotych za 27 miesięcy, do chwili obecnej) oraz konieczność zakupu kamizelki ortopedycznej. Obecny stan powódki jest utrwalony, nie nastąpi w tym zakresie żadna zmiana.

/opinia biegłego z zakresu ortopedii k. 125-128/

W dniu 5 sierpnia 2015 roku powódka zgłosiła szkodę pozwanemu wzywając go do zapłaty kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 6.000 zł tytułem odszkodowania.

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2015 roku pozwany przyznał na rzecz powódki świadczenie w wysokości 7.639 zł w tym kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 639 zł tytułem odszkodowania za opiekę osób trzecich.

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2015 roku pozwany przyznał na rzecz powódki dalszą kwotę 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

/akta szkody k. 81/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentacji medycznej powódki, opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii, a także zeznań świadka J. G. oraz przesłuchania powódki. Opinie biegłych Sąd uznał za pełnowartościowe źródła informacji specjalnych. Powyższe opinie są bowiem wewnętrznie spójne, zupełne i niesprzeczne, a także należyte i wnikliwie uzasadnione. Biegli odnieśli się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia uszczerbku na zdrowiu doznanego przez powódkę. Ponadto, żaden ze zwrotów użytych przez biegłych zarówno w zakresie wniosku, jak i w części opisowej nie nasuwa wątpliwości co do komunikatywności opinii. Wypada również odnotować, iż nie zostały ujawnione żadne powody w rozumieniu art. 281 k.p.c., które osłabiłyby zaufanie do wiedzy lub bezstronności powołanych biegłych.

Sąd zważył co następuje:

Niespornym jest, iż sprawca szkody w dacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym Towarzystwem (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Po jego stronie w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego z dnia 29 czerwca 2015 roku powstała odpowiedzialność za naprawienie powstałej w ten sposób szkody.

Podstawą odpowiedzialności sprawcy zdarzenia z dnia 29 czerwca 2015 roku jest art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c., zgodnie z którego treścią w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody można wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, tj. na zasadzie winy

(art. 415 k.c.). Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. W oparciu o całokształt materiału dowodowego, w tym przede wszystkim fakt uznania swej odpowiedzialności przez pozwanego, Sąd uznał za przyznany fakt odpowiedzialności ubezpieczonego za szkodę, która powstała z jego winy.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie powódki ucieleśnione w pozwie jest dochodzone od właściwego podmiotu, posiadającego legitymację bierną w procesie.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie. Spór dotyczył natomiast zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń.

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zdanie 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie rozumieniem pojęcia „odpowiednia” suma należy rozumieć przez nią kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowaną do okoliczności konkretnego wypadku. Wysokość zadośćuczynienia powinna być uzależniona od nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa oraz trwałości następstw zdarzenia, przy uwzględnieniu również okoliczności dotyczących życia osobistego poszkodowanego (por. wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z dnia 5 grudnia 2006r., II PK 102/06, OSNP 2008/1-2/11; wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być zatem dokonane z uwzględnieniem wszystkich zachodzących okoliczności. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia jak i kryteria ich oceny muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego (por. wyrok SN z 22 sierpnia 1977 r., II CR 266/77, LEX nr 7980; wyrok SN z 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, LEX nr 177203). Należy mieć również na uwadze, iż zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, które spełnia rolę kompensacyjną w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych, powinno reprezentować ekonomicznie odczuwalną dla poszkodowanego wartość i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (zob. uchwała SN z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCPIUS 1974/9/145; wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r. II CSK 536/07 Lex nr 461725).

Na gruncie niniejszej sprawy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd uwzględnił rodzaj urazów doznanych przez powódkę na skutek przedmiotowego zdarzenia zarówno fizycznych i psychicznych i wywołane doznanymi urazami ograniczenia w zakresie zdolności samodzielnego poruszania się i wykonywania codziennych czynności, wysokość doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu i jego charakter, zakres cierpień fizycznych i psychicznych powódki, obiektywną z punktu widzenia chirurgii potrzebę pomocy osób trzecich po wypadku, jej wymiar czasowy i godzinowy, długotrwały proces leczenia i rehabilitacji. Sąd miał również na uwadze fakt, iż powódka do chwili obecnej odczuwa dolegliwości związane z ograniczeniem poruszania ręką, a także okoliczność wynikającą z opinii biegłego z zakresu ortopedii, że obecny stan zdrowia powódki należy uznać za trwały. Na podstawie wyżej przedstawionej wykładni przepisów o zadośćuczynieniu należy stwierdzić, że krzywda jakiej doznała powódka wskutek wypadku z dnia 29 czerwca 2015 r. odpowiada kwocie 17.500 zł. Powódka aż po dziś dzień odczuwa skutki przedmiotowego wypadku. Przez pierwsze tygodnie była zupełnie wyłączona z aktywności życiowych, zmuszona do korzystania z pomocy swojego partnera życiowego we wszystkich, nawet wydawałoby się prostych z punktu widzenia mechanicznego, czynnościach. W następnym okresie zakres samodzielności i doznawanych także w związku z nim cierpień stopniowo się zmniejszał. Powódka jednak aż do dnia dzisiejszego odczuwa fizyczny ból i utrudnienia związane z przedmiotowym wypadkiem.

W związku z tym, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powódce kwotę 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 9.500 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia.

Przy uwzględnieniu wszystkich powyższych okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powódki w zakresie zasądzenia na jej rzecz kwoty 9.500 zł tytułem pozostałej części zadośćuczynienia jest roszczeniem odpowiednim do rozmiaru doznanej przez niej krzywdy i w związku z tym orzekł jak w sentencji wyroku.

Niniejszym pozwem powódka dochodziła od pozwanego również odszkodowania w ostatecznej wysokości, na skutek rozszerzenia powództwa, 2.696,00 zł obejmującego jak wynika z treści pozwu i rozszerzenia zwrot kosztów opieki osób trzecich (2.156 złotych) i leczenia (540 złotych).

Zgodnie z art. 444 § 1 zdanie 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Stosownie do § 2 cytowanego przepisu w sytuacji gdy poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116). W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego (Olejniczak A., komentarz do art. 444 k.c. [w:] Kidyba A. (red.), Gawlik Z., Janiak A., Kozieł G., Olejniczak A., Pырzyńska A., Sokołowski T., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna., LEX, 2014). Nadto jeżeli w wyniku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia poszkodowanemu potrzebna jest opieka (stała, tymczasowa) odszkodowanie obejmuje także koszty tej opieki. Nie jest konieczne aby poszkodowany rzeczywiście opłacił koszty takiej opieki, bowiem stanowią one element należnego mu odszkodowania nawet wtedy jeśli opieka była sprawowana przez członków rodziny poszkodowanego nieodpłatnie (tak SN m.in. w wyroku z 4.03.1969 r., I PR 28/69, OSNCPiUS 1969, Nr 12, poz.229, w wyroku z 4.10.1973 r., II CR 365/73, OSNCPiUS 1974, Nr 9, poz.147). Szkodą jest już bowiem konieczność zapewnienia opieki, natomiast zapewnienie sobie przez poszkodowanego taniej lub nawet nieodpłatnej opieki nie zmniejsza szkody. Zaprezentowane stanowisko jest zgodne z ogólnymi zasadami szacowania odszkodowania i naprawienia szkody – samodzielne usunięcie skutków zdarzenia szkodzącego przez poszkodowanego nie zmniejsza należnego poszkodowanemu odszkodowania.

Powódka udowodniła, że na skutek czynu niedozwolonego poniosła szkodę polegającą na potrzebie korzystania z opieki osoby trzeciej. Rozmiar niezbędnej opieki został określony przez biegłego ortopedę. Z opinii tej wynika, że powódka na skutek przedmiotowego wypadku wymagała pomocy osób trzecich w okresie 8 tygodni (3 godziny dziennie) oraz 4 tygodni (1 godzina dziennie), przy stawce po 11 złotych za godzinę. Ponadto, powódka wykazała również, iż w związku z wypadkiem wymagała leczenia farmakologicznego. Zgodnie z opinią biegłego z zakresu ortopedii M. S. uzasadnione koszty leczenia farmakologicznego powódki po wypadku wyniosły około 10-20 zł miesięcznie, co przez 27 miesięcy dało łącznie kwotę 540 złotych.

W tej sytuacji Sąd przyjął, iż koszty opieki osób trzecich oraz pozostałe koszty leczenia we wskazanych wyżej okresach wyniosły 2.696 zł. Biorąc pod uwagę fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel z tego tytułu przyznał na rzecz powódki kwotę 639 zł Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki tytułem odszkodowania obejmującego koszty opieki osób trzecich kwotę 1517 zł (2.156 złotych – 639 złotych = 1.517 złotych) i zwrot kosztów leczenia w kwocie 540 złotych.

Reasumując Sąd zasądził na rzecz powoda tytułem odszkodowania łącznie kwotę 2.057 zł i oddalił powództwo w tej części w pozostałym zakresie.

Jako miarodajne do oceny kosztów opieki przyjęte zostały przez Sąd stawki stosowane przez (...) Komitet Pomocy (...) (11 złotych za godzinę). Stawki te stosowane są na rynku usług opiekuńczych i to przez stowarzyszenie charytatywne, nie ma więc podstaw do twierdzenia, iż są one zawyżone. Nadto ceny te są cenami rynkowymi i jako takie pozostają miarodajne na potrzeby ustalenia odszkodowania (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 16 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 798/12). Strona pozwana nie udowodniła, żeby należały się powódce inne stawki, mimo że kwestionowała jej żądanie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. (Dz.U. z 2014 r. poz. 121 t.j.) w zw. z art. 455 k.c. oraz na podstawie art. 481 § 1 k.c. w obecnym brzmieniu w zw. z art. 455 k.c. zasądając je w następujący sposób: w zakresie kwoty 9.500 zł orzeczonej tytułem zadośćuczynienia od dnia 5 września 2015 r. do 31 grudnia 2015 roku wraz z odsetkami ustawowymi, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, natomiast w zakresie kwoty 2.057 orzeczonej tytułem odszkodowania, od kwoty 600 zł od dnia 5 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 r. z ustawowymi odsetkami a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie; w zakresie kwoty 1.457 zł od dnia 17 listopada 2017 r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Odsetki od kwot dochodzonych w pozwie zostały zasądzone od dnia 5 września 2015 roku, czyli od dnia następnego po dniu w którym pozwany (wezwany wcześniej do zapłaty bez oznaczenia terminu zapłaty) wydał ostateczną decyzję w sprawie, dotyczącą dopłaty zadośćuczynienia. Od kwoty rozszerzonej odsetki zasądzone zostały od dnia następnego po doręczeniu odpisu pisma pozwanemu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 zdanie 1 k.p.c. Zgodnie z treścią tego artykułu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Stosując wyżej wskazany przepis Sąd od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.725 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany przegrał sprawę w 95 %. Powódka poniosła koszty w kwocie 5.805 złotych (505 opłata, 500 zaliczka i 4.800 złotych wynagrodzenie pełnomocnika). Pozwany poniósł koszty w kwocie 4.800 złotych (wynagrodzenie pełnomocnika). Razem koszty wyniosły 10.605 złotych, z czego pozwany winien ponieść 10.075 złotych, a poniósł 4.800 złotych.

W toku postępowania Skarb Państwa wydatkował tymczasowo ze swoich funduszy kwotę 1612,24 zł tytułem wynagrodzenia biegłych (k.104,118,136,139). W związku z powyższym Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od pozwanego na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. z dnia 27 maja 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025) w zw. z art. 100 zdanie 1 k.p.c., kwotę 1532 zł. tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych a powódkę na podstawie art. 113 ust. 1 obciążył obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwoty 80,24 zł.